

Ylilääkäri Fedor Magfutsin puhelin soi. Poron kusta oli kerätty tarvittava määrä ja se olisi illalla Kremlissä. Lääkärit löysivät palvelijoiden rakennuksesta kylpyhuoneen, jossa oli tarvittavan kokoinen kylpyamme. Talo tyhjennettiin ulkopuolisista. Kun poron kusi oli tuotu viiden litran kanistereissa, Magfutsi soitti Igorille ja kertoi kaiken olevan valmiina.

– Pitäisikö kusi lämmittää? keuhkolääkäri Adropop ehdotti varovasti. – Se on varmaan jo jäähtynyt.

– Otin jäähtymisen huomioon, Magfutsi vastasi tyytyväisenä. – Kusi säilytettiin tasalämpöisessä tilassa. Varomaton lämmittäminen voisi tuhota kusen tärkeitä ainesosia.

Igor tuli paikalle ja kanisterit tyhjennettiin ammeeseen. Lääkärit komennettiin poistumaan alemman kerroksen komentohuoneeseen, ainoastaan ylilääkäri Fedor Magfutsi sai jäädä paikalle.

Gustin tuli kylpyhuoneeseen Calvin Kleinin kylpytakissa, jonka väri oli vaihtunut punaiseen. Hän oli päättänyt olla sitä, mitä vain Venäjän presidentti voi olla, kovista kovin.

– Poron kusessa miehet erotellaan pojista, Gustin sanoi väkinäisesti hymyillen.

Igor auttoi kylpytakin presidentin päältä.

– Kokeilin sormella, että neste on pysynyt sopivan lämpimänä, Magfutsi kertoi. – Olen panostanut siihen lääketieteellisen osaamiseni.

– Hyvää työtä, ylilääkäri Magfutsi, Gustin kehaisi – Kolme kertaa pää pinnan alle? Niinkö se piti tehdä?

– Kyllä, herra presidentti. Hengitystä pidätellen. Niin pitkään koettaen olla pinnan alla kuin vain pystyy.

– Viimeiseen hengenvetoon, Gustin naurahti ja astui ammeeseen.

Hän mahtui täpärästi ammeeseen. Enää pää oli näkyvillä. Poron kusi oli noussut lähelle ammeen reunaa.

– Hiphei! Gustin hihkaisi ja työntyi eteenpäin siten, että pää peittyi kuseen.

Gustin oli pinnan alla niin pitkään, että Magfutsi alkoi täristä pelosta. Hän tunsu luissaan Siperian arojen kylmät tuulet.

Gustin ponnisti jaloillaan ammeen päädystä ja hänen päänsä nousi pinnan yläpuolelle. Hän veti ahnaasti ilmaa keuhkoihinsa.

– Yksi! hän puuskutti ja hengitti muutaman kerran syvään, ennen kuin upottaui uudelleen kuseen.

Katselijoiden piina tuntui kestävän pienen ikuisuuden.

– Kaksi! Gustin ähisi saatuaan päänsä esiin nesteestä.

Gustin upottaui taas kuseen ja hetken kuluttua ilmakuplia poreili pinnalle. Viimein Gustinin pää kohosi kusesta pärskien ja huohottaen.

Voitonriemuinen huuto täytti kylpyhuoneen.

– Kolme! Minä tein sen. Minä tein sen, mihin kukaan muu maailmassa ei pysty. Sarvet varmasti lähtevät kusikylvyssä.

Presidentti pomppasi ammeesta kuin yliviritetty vieteriukko. Kusta roiskui ympäri kylpyhuoneen, Magfutsin puhtaan valkoiselle takille ja Igorin univormulle.

Alaston Gustin katsoi alas, varpaiden ja silmien välissä jökötti.

– Alapään sarvi on kovempi kuin kivi! hän riemuitsi.

– Aivan mahtava obeliski, Magfutsi kehaisi ja naurahti. – Kaksi karpästä yhdellä iskulla.

Presidentti silitti obeliskiaan.

– Ilman Viagraa, hän iloitsi. –Poronkusi on terästä kovempaa kamaa.

Ylilääkäri oli hetken neuvoton huomattessaan, miten presidentti oli keskittynyt alapäänsä ihmeeseen.

– Laitan suihkun tulemaan, Magfutsi sanoi hämillisesti. – Voitte pestä itsenne puhtaaksi.

Magfutsi availi suihkun hanoja. Putkistosta kuului pahanenteistä rahinaa. Ylilääkäri väänsi hanoja epätoivoisesti

Gustinin seisoessa vieressä. Gustinin obeliski jökötti kumartuneen ylilääkärin suun korkeudella.

– Vettä ei tule! Magfutsi parahti. – Vettä ei tule, vaikka kuinka kääntää hanasta.

Kiusaantunut ylilääkäri suoristi ripeästi selkensä ja sanoi hätäisesti.

– Herra presidentin pitää varmaan mennä toiseen suihkuun.

– Se on tämän talon ainoa suihku, Igor totesi silmät päässä pyörien. – On mentävä palatsiin. Siellä on lähin suihku.

Gustin ärähti kiukkuisesti ja näytti kylpytakkia. Igor avusti Calvin Kleinin viidenkymmenen tuhannen euron punaisen kylpytakin Gustinin päälle. Magfutsi, joka oli Gustinin edessä, näki, miten Igor pidätteli hengitystään. Myös Magfutsi alkoi tuntea pahoinvointia. Gustinista löyhkäävä poron kusi oli pistävää kuin ammoniakki ja haisi kuin lantalan metaani.

Gustin lähti kylpyhuoneesta. Käytävällä heitä kohti juoksi kenraali Juri Bobrikov kädessään matkapuhelin.

– Herra presidentti, kenraali kailotti asentoon jähmettyessään. Hänen sieraimensa alkoivat väristä ja silmät toljottivat epäuskoisina.

– Ukrainan presidentillä Zelenskyillä on kiireellistä asiaa, kenraali paukutti koettaen samalla olla hengittämättä sisäänpäin. – Zelenskyi odottaa puhelimessa.

Gustin pysähtyi ja sylki sanoja.

– Sano sille kusipäälle, että painuu helvettiin.

Juri Bobrikov kumarsi syvään Gustinin kävellessä ohitse. Hän vastasi puhelimeen.

– Herra presidentti kääntää kusipää presidentti Zelenskyin painumaan helvettiin.

Puhelimesta kuului räkänauria.

– Täällä ei ole Zelenskyi, pönttö, vaan Pelle Peloton.

Ankkalinnasta terveisiä Karhukoplalle. Tupu, Hupu ja...

Bobrikov sulki kiroillen puhelimen. Rauhoituttuaan hän ihmetteli, miten Pelle Peloton oli pystynyt soittamaan hänen sotilaspuhelimeensa. Turvallisuuspalvelua pitäisi varoittaa Ankkalinnan porukoista. Ehkä ankkalinnalaiset olivat päässeet soluttautumaan Kremliin.

Gustin nukkui huonosti eikä se johtunut siitä, että hän edelleen haisi poron kuselle, vaikka oli käynyt suihkussa viisi kertaa ja Igor oli kuurannut selän. Hänellä oli kuuma ja hikoilutti, päätä alkoi jomottaa. Hän heräsi ohimoiden tuskalliseen kihelmöintiin. Yöpöydän kello näytti viisi yli viisi.

Gustin sytytti valot. Tasainen peitto kertoi obeliskin kaatuneen.
– Perkele! Gustin manasi puoliääneen. – Sekin vielä. Alina olisi saanut kunnon kyydit.

Gustin kokeili harmistuneena otsaa ja siihen sattui, vaikka hän kokeili varovasti. Hän pelästyi, sydän hakkasi.

Presidentti huusi sisäpuhelimeen.

– Igor! Äkkiä tänne!

Kesti hetken, ennen kuin Igorin uninen ääni vastasi.

– Kyllä tulen, herra presidentti.

Igorin tullessa makuuhuoneeseen Gustin istui vuoteen pätyyn selkäänsä nojaten, hengenhdistuksessa puuskuttaen.

– Mitä näet otsassa? Gustin kysyi tuskaisena.

Igor hätääntyi. Hän ei ollut vielä koskaan nähnyt isäntäänsä niin pakokauhuisessa tilassa.

Hän kumartui tärysten Gustinin puoleen.

– Otsassa on kohouma, hän totesi arasti. – Se on hyvin punainen. Kumpikin puoli on punainen. En osaa sanoa, mitä se tarkoittaa.

– Lääkärit tänne ja heti, jokainen! Gustin karjui. – Aikaa on yksi minuutti. Myöhästyneet lähtevät saman tien Siperiaan.

Ei kestänyt kauan, kun yksitoista lääkäriä seisoivat Gustinin makuuhuoneessa, kuka missäkin vaatetuksessa.

Magfutsi tuli lähemmäksi Gustinia, muut seisoivat oven edessä tiukassa sumpussa, kuin toisistaan turvaa hakevat jänikset.

– Otsa! Gustin huusi. – Katso otsaa! Mitä siinä näkyy?

Magfutsi kumartui nähdäkseen paremmin.

– Se on pahentunut, hän sopersi. – En ymmärrä miten niin on voinut käydä.

– Poron kusen piti auttaa! Gustin huusi naama punaisena. – Kusi pahensi. Ymmärrätkö, idiootti? Kaikki perkeleen vaiva ja palkaksi homma kusee. Ymmärrätkö?

Ylilääkäri oli kalmankalpea.

– Kyllä ymmärrän, hän nieleskeli. – En ymmärrä, miksi kusi ei toiminut. Sen piti toimia. Lapin loitsijat eivät erehdy. Niin minulle vakuutettiin.

Toivon pilkahdus läikähti ylilääkärin kasvoille ja hän huudahti.

– Jospa sairaus pahenee, kun se on nitistymässä. Monesti käy niin. Niin sen täytyy olla. Minä katson vielä kerran diagnoosia, jos se antaisi vinkkejä.

Magfutsi raplasi hermostuneesti puhelinta, johon oli tallettanut Kouteron tiedostot. Hänen kasvonsa valostuivat.

– Hei, tätä en huomannut, hän sanoi kiireesti. – Olen saanut viestin Ivanovilta. Hän lupasi löytää saamen tulkin. Joo, hän löysi. Tulkki käänsi kohdan, josta emme saaneet selvää. Hetkinen, siinä lukee. Poron kusi ei toimi, ellei loihe lausumaan loitsua. Kukaan ei muista loitsun sanoja. Koettakaa pärjätä, jos saatte sarvet päähän.

Gustin ja Magfutsi katsoivat toisiaan hölmistyneinä.

– Ja nyt tämä vasta selvisi! Gustin kähisi kiukusta punaisena. Hänen silmänsä olivat kutistuneet viivaksi

Magfutsi kohautti alistuneesti olkapäitään. Mitään ei ollut enää tehtävissä. Elämä päättyisi Siperiassa.

– Hyvä, kun edes nyt selvisi, hän sanoi masentuneesti. – Tiedetään, että pitää keksiä kiireesti jotain muuta. Tarvitaan taitavaa lääkäriä.

Gustinin ääni oli käheä ja madaltunut, kun hän mutisi.

– Ettekö te olekaan lääkäreitä?

– Olemme oman alamme parhaita, Magfutsi selitti ja antoi katseensa kiertää lääkäreissä. – Mutta kukaan meistä ei ole kirurgi. Jos otsaa pitää operoida, niin herra presidentti tarvitsee leikkaukseen Venäjän parhaan kirurgin.

– Sellainen heti paikalla tänne, Gustin ärisi. – Kuka on paras? Magfutsi aprikoi kuumeisesti.

– Paras. Tuota, tulee mieleen Gulakovski. Hänellä on pianistin sormet,

Ääni lääkäreiden joukosta sanoi.

– Gulakovski joutui Siperiaan. Hänen sormensa murskattiin. Toinen ääni ehdotti.

– Balatov? Ivan Balatov.

– Lähti maasta kaksi viikkoa sitten.

– Entä Gominovits?

– Putosi parvekkeelta.

– Entä Marius?

– Hyppäsi Alegron kyytiin, ennen kuin liikenne lopetettiin.

Magfutsin ilme kirkastui.

– Nyt tiedän. Fedor Zivagogo! Tunnen hänet hyvin. Erinomainen kirurgi, paras Venäjällä. Paras koko maailmassa. Hän palasi pari viikkoa sitten Pariisista. Oli jotain sotkuja, muutamista miljoonista. Meistä tehdään syntipukkeja Euroopassa.

–Igor, Gustin huusi palvelijahenkivartijalleen, joka seiso
lääkäreiden takana. – Hommaa Fedor Zivagogol tänne
välittömästi.

5

Gustinin tullessa työhuoneeseen paikalla olivat ylilääkäri Magfutsi, kirurgi Fedor Zivagol sekä oven edessä päivystävä Igor. Gustin katsoi kirurgia ja kysyi.

– Onko ylilääkärini selittänyt tilanteen?

– Alustavasti kyllä, toveri presidentti.

– Hyvä, Gustin tokaisi. – Voitte katsoa otsaa. Uutisten on oltava hyviä.

Kirurgin pitkät, hoikat sormet ikään kuin tanssivat presidentin otsalla.

– Alustava diagnoosi vaikuttaa oikealta, Zivagol totesi. –

Otsassa oleva luu on lähtenyt kasvamaan. Keskellä on terävä, kova luu, joka on läpäisemässä päänahan. En ole koskaan kuullut enkä lukenut mistään sellaisesta, joka edes muistuttaisi toveri presidentin luun kasvamista. Se kasvaa aivan liian nopeasti ollakseen syöpä. Se on luun kasvua enkä pitäisi sitä vaarallisena.

Gustinin kasvojen puna alkoi vaalentua.

– Yksi asia minua ihmetyttää, Zivagol jatkoi mietteläästi. –

Kasvannaisen pitäisi kaiken järjen mukaan olla kipeämpi. Mietin,

että erittääkö kasvain puudutusainetta? Tunsin pistävää hajua, joka tulee toveri presidentin päästä. Tykotsymiini haisee samalle, kuselle. Sitä on syntetisoitu kyykkäärmeen myrkystä. Tykotsymiini tai sen johdannainen selittäisi osittaisen puudutusvaikutuksen toveri presidentin päässä.

Gustinin ylähuuli nyki hänen kysyessään.

– Mitä te ehdotatte hoidoksi?

– Leikkausta. Ainoa keino on poisto.

– Eikö ole muuta vaihtoehtoa? Gustin nurisi. – Millainen leikkaus olisi? Ei minulla ole aikaa maata sairaalassa.

– Vähimmilläänkin leikkaus on aika iso operaatio, Zivagogol vastasi ja jatkoi pohdiskellen. – Päänahkaa pitää poistaa, luuta kaapia irti. Ehkä syvältä, jotta luu ei lähde kasvamaan uudestaan. Lisäksi leikkauskohta on peitettävä ihosiirteellä. Ihosiirrettä tarvitaan aika paljon, mutta uskoisin, että tarvittava materiaali saadaan otettua kaulasta. Ellei se riitä, pitää siirrettä ottaa lisää jalasta.

Gustin huokaisi syvään.

– Kuinka kauan kestää toipua leikkauksesta?

– Pari kuukautta menee, kunnes siirteet ovat kyllin hyvin kiinnittyneet, Zivagogol vastasi. – Joskus tulee komplikaatioita. Eikä aina siirre kiinnity kunnolla, jolloin homma joudutaan

uusimaan. Ei siitä tule mikään kevyt juttu, kun pää pitää avata kalloon asti ja poistaa siitä luuta. Ja päälle ihosiirteet.

Gustin katsoi lääkäreitä myrkyllisesti, kuin olisi pitänyt heitä syyllisenä ongelmiinsa. Hän sanoi jokaista sanaansa painottaen.

– Tiedätte, että Venäjä tarvitsee minua koko ajan, kun on tämä erikoisoperaatio saatanan natsien kukistamiseksi. Venäjän on syljettävä natsit suustaan kuin kusessa sikiävät karpäset.

– Olen seurannut mediaa tarkasti, vakuutti Zivagol ja lisäsi kiireesti. – Ainoa luotettava media on venäläinen. Länsimaat koettavat tappaa meidät. Valehtelevat. Inhoan heitä syvästi.

Gustin hieraisi suutaan mietteliäästi.

– Minun on koetettava selvittää natsiongelmosta, hän pohti. – Venäjä on aina tärkeämpi kuin minun elämäni. Venäjä on tärkeämpi kuin poronsarvet.

– Venäjä todella tarvitsee toveri presidenttiä, Zivagol vakuutti. – Ilman teitä Venäjä on tuhoon tuomittu.

Gustin pohti tovin ja sanoi Fedor Zivagoliin katsoen.

– Ajattelin, että te jätte Kremliin vieraakseni siihen asti, kun teitä tarvitaan. Saatte kuitenkin soittaa yhden puhelun. Sitten joudutte antamaan puhelimen pois. Varmasti ymmärrätte, miten arkaluontoinen tilanne on. Venäjä tarvitsee teitä, kuten monia muitakin isänmaan ystäviä.

Gustin katsoi kirurgia pistävän myrkyllisesti, ennen kuin jatkoi kylmäävästi.

– Varmasti täällä meidän kansamme teidän on parempi olla kuin joutua rintamalle.

Zivagogol kalpeni ja nielaisi kuuluvasti.

– On suuri kunnia palvella herra presidenttiä, hän änkytti. – Kirjoitan listan kokeista, joita pitää herra presidentille tehdä. Samoin teidän on syytä käydä kerroskuvauksessa. Tuota, minulla olisi tänään iso leikkaus. Sitten voisin...

Gustin katsoi kirurgia.

– Hyvä, kirjoittakaa lista. Sitä varmasti vielä tarvitaan. Mutta kysyn teiltä. Ovatko potilaanne ja ihmissuhteenne tärkeämpiä kuin minä?

– Ei tietenkään, toveri presidentti, Zivagogol vakuutti. – Lääkärin pitää osata priorisoida potilaansa. Potilas kuolee, ellen minä...

– Minulla on vain yksi toveri, Gustin keskeytti painokkaasti. – Äiti Venäjä. Uhraan sille elämäni. Se on aina vierelläni. Se on tyynyni, johon painan pääni. Ymmärrätekö, tohtori?

– Ymmärrän, kunnianarvoisa Venäjän presidentti.

– Hyvä, Gustin sanoi. – Igor opastaa teidät Kremlin tavoille. Hyvin harvat pääsevät samaan asemaan kuin te pääsette vieraanani. Olette etuoikeutettu. Nauttikaa ajastanne Kremlissä.

– Kyllä nautin, kunnianarvoisa Venäjän presidentti.

Kun Magfutsi tuli syömästä hän kohtasi käytävällä Igorin.

Ylilääkäri pysähtyi ja katsoi kysyvästä Gustinin adjutanttia.

– Anteeksi, toveri eversti, voinko kysyä yhtä asiaa? Magfutsi sanoi hätäisesti.

– Toki. Vastaan mielelläni, jos vain pystyn.

– Tarasenko ja muut lääkärit eivät olleet mukana, kun keskustelimme kirurgi Zivagogolin kanssa herra presidentin kanssa, Magfutsi aloitti varovasti – Me kun olemme tiimi ja olemme ikään kuin kasvaneet yhteen. Ymmärrätte varmaan, mitä tarkoitan. Olisin kaivannut lääkäri tovereiden tukea.

– He lähtivät hotelliin, Igor sanoi lakonisesti. – Juhlimaan.

– Juhlimaan? Magfutsi ihmetteli. – Miksei minua otettu mukaan?

– Minusta saisitte olla tyytyväinen, ettette päässyt mukaan, Igor hymähti pilkallisesti. – He juhlivat kuusitoista kerroksisen hotellin sviitissä. Paljon viinaa ja länsimaisia huumeita. Siinä kunnossa korkea paikka ei ole hyvä yhdistelmä. Omaisille on lähetetty surunvalittelut.

Igor lähti, käänsi puolittain päänsä ja huudahti.

– Ehkä te vielä pääsette juhlimaan.

Magfutsi katsoi suu auki poistuvan Igorin selkää. Häntä heikotti ja oli pakko ottaa seinästä tukea.

Majuri Popov pysähtyi yllilääkärin kohdalla ja taputti häntä tuttavallisesti olkapäälle.

– Toveri, voitteko hyvin?

– Kyllä minä tästä..., Magfutsi sopersi irrottaessaan kätensä seinästä. Hänen jalkansa tutisivat.

Majuri hymyili ohuesti katsoessaan käytävällä etääntyvää Igoria.

– Noin käy, kun kohtaa eversti Igorin.

Hän kumartui Magfutsin puoleen ja kuiskasi.

– Tiedättekö, mikä on Igorin oikea nimi?

Magfutsi pudisti päätään.

– Ivan Igornia Rasputin. Hän järjestää parvekebileitä. Onneksi me olemme täällä Kremlissä turvassa. Ota siksi rennosti, toveri. Ei meillä ole mitään hätää.

Majuri Popov vinkkasi silmää ja jatkoi matkaa.

Magfutsi kaivoi vapisevalla kädellä puhelimen taskusta. Pitäisi soittaa vaimolle ja kertoa, ettei hän pääsisi enää kotiin. Mutta hänen puhelintaan kuunneltiin. Jos hän soittaisi, Tatjana joutuisi vaaraan ja ehkä hänen koko perheensä tapettaisiin.

Magfutsi ymmärsi, ettei kukaan saisi mahdollisuutta kertoa ulkomaailmalle, mitä Gustinin bunkkerissa tapahtuu. Kusijutut eivät saisi tahrata presidentin syväpuhdistettua mainetta Venäjän kansan silmissä. Ainoa keino selvitä oli madella Isä Venäjän pöhöttyneiden kasvojen edessä, kunnes avautuisi tilaisuus pakenemiseen.